

отъ учението. Когато да го вземе, отиде въ училището и съ сълзи на очи разказа на учителятъ му. Още тогава другаритѣ му се просълзихъ.

Иванча го дадохъ столаръ. И тука бѣше прилѣженъ. Той слушаше добръ новия си учитель—майсторъ и въ скоро врѣме захванъ да прави трудни работи. Сутрина отиваше много рано и прѣзъ цѣлия день весело работѣше зададената му работа. Негова майсторъ се много зарадва и захванъ добръ да възнаграждава трудолюбивия си ученикъ.

Слѣдъ нѣколко години Иванъ станъ пръвъ майсторъ. Той благодари на майстора си, за гдѣто го научи на занаятъ и се отдѣли да работи самичакъ. Съ добрата си работа спечели много порѣчки и въ кратко врѣме събра доста пари. Родителитѣ му живѣяхъ при него и на старостъ се радвахъ на добрия си синъ.

БИСЕРЪ И СЛАМКА.

динъ ситенъ бисеръ лъщѣлъ въ джното на морето. Малката сламка, която се намирала на единъ голѣмъ параходъ, видѣла бисерътъ и си казала. „Ахъ, колко хубаво щѣше да бжде, ако можѣхъ и азъ тѣй да блѣщѣ!“ Подиръ тѣзи думи сламката се хвърлила въ морето. Но слѣдъ това какво се случило? Бисерътъ и послѣ лъщѣлъ въ джното, а сламката изгнила въ водата и се изгубила въ морето.

Читатели, винаги така се случва съ тѣзи, които не сж благодарни отъ своето!
